

РЕШЕНИЕ

№ 5848

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Пенка Велинова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5459** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Р. Н. М., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 33, срещу решение № 854 от 10.03.2022г. по НАХД № 12467/2021г. на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-014576/15.07.2021г., издадено от началник група към СДВР, отдел"ПП" към СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания, както следва: по т.1-Глоба в размер на 20 лева за нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДП, на основание чл. 183, ал. 2, т.11 от ЗДП и по т.2-Глоба в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и "лишаване от право да управлява моторно превозно средство" за срок от 24 месеца, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 3 пр. 1 от ЗДвП.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно: то се базирало на недопустими свидетелски показания на лица, извършвали разследване в нарушение на забраната на НПК, допуснати били съществени процесуални нарушения при съставяне на акта, изразяващи се в липсващи реквизити на същия, съставянето му в отсъствие на нарушителя,

непредявяването му по надлежния ред, както и недоказаност на нарушението. Иска се отмяна на решението и на издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, изпраща представител, който поддържа касационната жалба с релевираните в нея доводи.

Ответникът по касационната жалба не е изпратил представител и не е изразил становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил изцяло Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-014576/15.07.2021г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора М. са наложени административни наказания, както следва: за нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 2, т. 112 от ЗДвП „глоба“ в размер на 20 лв., както и за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП „глоба“ в размер на 2 000 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца.

Решението е законосъобразно. Постановено е по подадена в срок жалба, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 03.07.2021г. около 02.25 часа в [населено място], [улица]с посока от [улица]към [улица]касаторът Р. М. управлявал марка л.а. „С.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Т. М. като при извършване на маневра на заден ход, реализирал ПТП в паркиралния л.а марка „Шкода“, модел „О.“, с рег. [рег.номер на МПС] , след което реализирал ПТП в сградата на Министерство на труда и социалната политика. Св. Е. Ш. възприел действията на водача като непосредствено провел разговор с М., поради което подал сигнал на спешен телефон – 112. На мястото пристигнали полицейски служител на ОПП – СДВР – мл. автоконтрольор В. В. и З. Х., които установили на мястото на произшествието водача Р. М. и св. Ш.. Предложено било на водача Р. М. да бъде тестван с техническо средство – Дрегер 7510 ARDM 0207, като същият отказал. Св. З. Х. съставил протокол за ПТП и скица на произшествието. На касационния жалбоподател бил издаден талон за медицинско изследване за УМБАЛ „Св. А.“. На място били снети обяснения от очевидци – св. Е. Ш., М. Ш., А. Т.. На място бил съставен на касационния жалбоподател М. АУАН

поради констатациите за извършено нарушение на разпоредбите на чл. 40, ал. 2 от ЗДвП и на чл. 174, ал. 3 от ЗДП. Жалбоподателят отказал да подпише АУАН, което било удостоверено с подписите на свидетели. Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да постанови решението си, съдът е провел пълно и законосъобразно съдебно следствие и е събрал необходимите доказателства. Разпитани са установените по делото свидетели: актосъставителят З. В., свидетелите З. Х. и Е. Ш.. Приложени са материалите от административната преписка. Съдът е обосновал при изяснена фактическа обстановка, въз основа на цялостен анализ на събраните гласни и писмени доказателства, които изцяло кореспондират едни с други. От показанията на актосъставителя и свидетеля В. се изяснява, че не са очевидци на първото нарушение и са установили обстоятелствата описани в акта, след пристигане на място по сигнал за произшествие, по обясненията на очевидците и като са огледали на автомобила. Установява се, че те са възприели лично отказа на жалбоподателя да се подложи на тест за алкохол. От показанията на свидетеля Ш. се изяснява, че е възприел лично несъобразената маневра на жалбоподателя, при която е причинил ПТП.

В съдебното производство пред СРС не са допуснати сочените в жалбата нарушения, които да обусловят отмяна на решението. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да могат да обосноват отмяна на издаденото наказателно постановление.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че актът и наказателното постановление са издадени в законовите срокове по чл. 34 от ЗАНН. АУАН съдържа задължителните реквизити, посочени в чл. 42 от ЗАНН – името на съставителя и длъжността му, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, името и възрастта на нарушителя, точния му адрес, единен граждански номер, имената, точните адреси. Действително, в акта не са посочени фамилното име на актосъставителя и датите на раждане на свидетелите, но допуснатата непълнота не е съществено процесуално нарушение, което да може да обоснове отмяна на наказателното постановление. На първо място следва да се посочи, че въз основа на посочените в акта данни е напълно възможно идентифициране на свидетелите. На следващо, пълните им данни фигурират в писмените им обяснения, които са приложени в административната преписка. Липсата на тези реквизити би било съществено процесуално нарушение единствено, ако води до нарушаване на правата на санкционираното лице в производството, което в случая не е налице. Свидетелите са индивидуализирани в достатъчна степен, за да може да бъдат установени и разпитани, като това е направено по отношение на единия от тях.

На следващо място, в акта е отразено, че нарушителят няма обясненията или възражения и не са описани щети и иззети вещи. В съответствие с чл. 43 от ЗАНН е удостоверено с подписа на един свидетел, че актът е връчен, но жалбоподателят е отказал го да подпише, като са посочени и данните на този свидетел и същият е

установен и разпитан по делото. Следва да се посочи, че от разпита на свидетелите по делото се установява непосредствено както извършването на нарушенията, така и тяхното установяване, издаването на акта за установяване на нарушението и предоставянето му на нарушителя. Настоящия съдебен състав счита, че събраните гласни доказателства са изцяло в унисон с приложените по делото писмени такива.

По отношение на първото нарушение: Правилно съдът е приел, че от обективна страна е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗДВП, която въвежда задължение за водача по време на движение назад непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. От субективна страна нарушаването на правилата за движение по пътищата е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл. Като правоспособен водач на МПС, жалбоподателят е бил наясно със задълженията си и съзнателно ги е нарушил. Санкцията за нарушението е наложена на правилно правно основание (чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДВП) и в предвидения от нормата фиксиран размер. Правната квалификация на деянията съответства на описаните в акта и наказателното постановление факти и на установените с доказателствата по делото. Санционната норма е определена правилно и наказанието е наложено във фиксирания в закона размер.

Несъмнено е установено от доказателствата по делото и второто нарушение. От обективна страна жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за наличие на алкохол. От субективна страна, нарушението е извършено виновно - при форма на вината – пряк умисъл. Като правоспособен водач на МПС, жалбоподателят е бил наясно със задълженията си и съзнателно ги е нарушил. Санкцията за нарушението е наложена на правилно правно основание (чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДВП).

Актът и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, което се установява от приложената по делото заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи и заповедта за назначаване на длъжност и встъпване в длъжност на наказващия орган, които са представени по делото.

Настоящият съдебен състав счита за неоснователи възраженията на касационния жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с разпитите на св. Х. и В. в качеството на актосъставител и свидетел – полицейски орган, изпратен служебно на мястото на произшествието. На първо място, позоваването на разпоредбата на чл. 118 от НПК не почива на закона и трайната съдебна практика. Съставянето на акт за установяване на административно нарушение е част от административно наказателната процедура, по отношение на която е неприложима разпоредбата на чл. 118 от НПК. Актосъставителят няма процесуално качество на разследващ орган по смисъла на НПК, а е специален институт, правилата за който са изцяло уредени в ЗАНН. Ето защо посочената разпоредба е неприложима спрямо актосъставителя в съдебна фаза на административно – наказателния процес. Напротив, съобразно Постановление № 2/15.12.1978 г. по н. д. № 2/78 г., Пленум на ВС, съставеният акт няма презумптивна доказателствена сила в съдебното производство, от което следва, че когато актът се оспорва, съдът е длъжен да събере

доказателства за отразените в него фактически констатации чрез разпита на актосъставителя, свидетеля и др. Посоченото Постановление вменява в задължение на съда да разпита и актосъставителя. Подобен разпит е невъзможен в друго качество, освен като свидетел. Предвид това разпитът на актосъставителя като свидетел пред съда е правомерно действие.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 854/10.03.2022 г., постановено по НАХД № 12467 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.